

זהירות מונעת אסון!

דיתר בטחון:

קראו
איך לעשות מה
מאת דן בן-אמוץ
הספר לבית ולמשפחה

הכן רכבך לחורף!

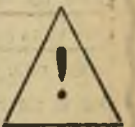
חובעים בטיחות נסיעתך בימי גשם

לשרותך יבצע אגוד המוסכים בישראל בכל המוסכים המוסמכים בימים מ'4 לנובמבר עד 1 לדצמבר:

- בדיקה ללא תשלום של מערכת הבלום, ההגה והקפיצים, של מגבי השמשות ושל כוון האורות.
- תזוית בקורת בחתימת מנהל המוסך תודבק בכל רכב שנבדק והוא למצב תקין.

אז הנה משטרת ישראל תפעיל החל מיום 3 לדצמבר בקורת בכבישים. כלי רכב שימצא במצב מכני המסכן את התעבורה בכבישים יעצר ולא יורשה להמשיך בנסיעה. לנהג תמסר במקום הזמנה למשפט.

נהג! אל תתמתמה! בדוק את מכוניתך עוד היום! תקן את הטעון תיקון וחסכת לעצמך אי נעימות ואולי הצלת חיי אדם!

בעלי רכב ששנת ייצורם עד 1950 מתבקשים להקדים ולהביא את רכבם לבדיקה לא יאוחר מ'14 בנובמבר. המועצה הלאומית למניעת תאונות.

במדינה

יחסי-חוק כל הכרטיסים הוחזרו

כיצד הגיבו הגרמנים על ביטול הופעת תזמורת רמת-גן במדינתם? מדרוז גדעון ברלי מגרמניה: הדי השערוריה, שהתרחשה בארץ בגלל הפרת חוזה ההופעות של תזמורת רמת-גן בגרמניה, היכו כאן גלים של עלבון, כעס ומחאה. ככל עמודי-המודעות הודבקו מודעות הפרסומת להופעות התזמורת הישראלי, וקהל חובבי המוסיקה ציפה בקוצר רוח למועד הקונצרטים. ההתרגשות לקראת קונצרטים של התזמורת הישראלית היתה גדולה. העתונות פירסמה בכותרות בולטות את הביקור ה"רשמי" של התזמורת, שקיב לה אישורים מטעם ממשלת-ישראל, למרות שזו הכריזה, לפני כמחצית השנה, על צימצום מירבי של מופעים ישראלים תרבותיים בגרמניה (אינני מדבר כמובן על התערובות השונות, בהן מתנוסס בערי גרמניה דגל ישראל, המשתתפת בתערובות באופן רשמי...).

הכרטיסים לכל הופעות התזמורת נמכרו, זמן רב לפני יום הששי האחרון, בו הופיעו בעתונות הגרמניים השורות הבאות: "בואה של התזמורת הישראלית מרמת-גן עומד בסימן שאלה גדול מאד... ראש עיריית צי" הגנים הישראלית איים על התזמורת, שאם תקיים את נסיעתה לגרמניה המערבית, תוחרם עלידי העיר, וכל התמלכות והסובי סידיות שהיא מקבלת תבוטלנה... כל זאת, למרות שהתזמורת קיבלה אישור רשמי מאת ממשלת ישראל לסיבוב-ההופעות זה, ואף נהנתה מעידוד רציני ביותר ממקור רות ממשלתיים... אם לא יתקיים הסיבוב, יפסידו אמרן התזמורת, שארגן סיבוב זה." "איזו מין מדינה?" הדברים באו כמלהומה לקהל שוחררי-המוסיקה בגרמניה. מספר שעות בלבד אחרי הופעת העתונים, החלו להגיע לעורכים מכתבים מאת קוראי אים ומאנשים שרכשו כרטיסים לקונצרטים. הסבירו שניים מעורכי העתונים: "הישראליים טוענים כי עוד לא הגיע הזמן לכינון יחסי-תרבות עם גרמניה ושהזמן שעבר מאז השואה קצר מדי".

אולם, אם ממשלת ישראל רוצה באמת ובתמים למנוע את המגעים עם הגרמנים, היתה צריכה גם לסרב לתת את האישור הרשמי להופעות תזמורת רמת-גן בגרמניה. (שלא לדבר כבר על העידוד להופעות אלו, שניתנו עלידי אישים רמי-מעלה). כי ברבע בו עמדה התזמורת בפני העובדה של סיבוב הופעות בגרמניה, היה זה מעשה איוולת לבטל הופעות אלה, במיוחד אחרי הפירסום הרב שהתלחה להן.

שאלה, שהעמידה אותי לא אחת במבוכה, הושתה בפני בימים האחרונים בעקבות פרשת התזמורת: "איזה מין מדינה אתם? מי יושב אצלכם בממשלה? בכל בעיה ותק" רית בינלאומיים מתנהגים אצלכם כילדים שסתכו עוגות מהמטבח, ועלידי כל מיני תירוצים מסיים להסתיר את העובדות...".

סידקו את הישראלים! קשה לאמר כי עניין התזמורת, בעקבות הפירסומת בעתונות הגרמנית (הנקראת בכל רחבי-העולם) — הוסיף ליוקרנתו בעיני העולם. אמר ג'ון וין, כתב הדייני מיייל ביוון: "אם אתם לא יודעים מהיחלים מהו יחסכם לגרמנים — אז מה אתם נדחקים לכאן? למה לכם בושות?".

צעקו הסטודנטים בקלן: "אם אתם מתביישים ביחסים אתנו, ואם אתם צועקים שעוד לא הגיע הזמן, אז סלקו מפה את כל הישראלים הללו! אל תבואו! לא צריכים אתכם! אנו לא זקוקים לישראלים כדי להתקיים!".

מקרה נוסף, המוכיח את דעתם על המדיניות הישראלית, קרה השבוע בעיר דור-טמונו: באותו יום ששי, בו יצאו העתונים עם הידיעה על השערוריה הישראלית, עמדה להקיים הופעתו של סמי מולכו בתאטרון העירוני של עיר זו. מולכו ירוע מאוד באירופה, ואהדת הקהל נתונה לו.

אולם שעה לפני ההצגה הגיעו לתיאטרון כתיסר גברים ונשים, בזה אחר זה, והתייזרו את הכרטיסים בדרשם את כספם בחזרה. הם הודיעו בועם: "הענין עם התזמורת שלהם מסריח. אם הם לא רוצים שישראלים יבואו לכאן, או גם אנחנו לא זקוקים להם...".

מתמיה הוא גם יחסו של משרד-החוק הישראלי, המנסה בדרך כלל להזק את הקשרים עם מערב-גרמניה — שאין הוא רואה בעין יפה את הצלחתו הכבירה של סמי מולכו. מונע ומגן כל עידוד ועזרה.

צעיד צפון-אפריקאי יצא

תנו לנו להתחתן! זאת היתה בקשתו של הצעיר יפה-התואר. בקשה פשוטה, אנושית, אוהבת. "תנו לנו להתחתן!" חורה גם אהובתו הצעירה על אותה בקשה. בני הווי אהבו זו את זה אהבה של ממש. הם גרו יחד, חיו יחד, חלמו יחד. הוא: מורה לעבודות מתכת בבית-ספר ממ' לכתה, ליד נתניה. היא: מורה באותו בית-ספר.

שתי משפחותיהם גרו הרחק משם. דירתו של הבחור שימשה גם ביתה של הבחורה. על תצודת-הזהרות שלה רשומה דירה זו ככתובתה החוקית.

לפני שלושה חודשים בישרה הבחורה לאהובה: "אני בהריון". הבחור התרגש. כי כל אדם העומד להיות אב מתרגש. אולם הוא לא ראה שום אסון במה שקרה. הוא ידע מה בדיוק עליו לעשות. וגם הבחורה הסכימה כי זוהי הדרך: יש להתחתן, בהקדם. ובכל זאת, לא התחתנו. מדוע?

כי הורי הבחורה התנגדו לכך. הרומאן של הזוג הצעיר לא היה עניין חטוף. שבעה חודשים יצאו בצחוק, וכל בני איתו מקום ידעו כי הם זוג. גם הוריהם ידעו זאת. כאשר ביקרו הורי הבחור אצלם התאכסנו בדירתו, והזוג ישן ב"מיטה אחת. כאשר ביקרו בבית הבחורה, לא הסתירו מפני הוריה מה טיב היחסים ביניהם.

מדי פעם דיברו על נישואין. הורי הבחור שמחו: הם רצו שבנם יתחתן ויסתדר. הורי הבחורה לא הביעו שום התנגדות לרעיון. ההורים אפילו דיברו על הדירה שהם יתנו במתנה לזוג הצעיר, ועל סכום הכסף הראשוני שיעזור להם להסתדר בחיי המשפחה. הם רק ביקשו, מדי פעם, לדחות את מועד החתונה. מוקדם מדי, חורו והסביב רי, אתם לא מוכי רים מספיק זמן".

אך בלב הבחור קי נן חשו סמוי: שה הורים אינם רוצים בו כחתן לבתם. וזאת מפני שהיא מרוקאית. ההורים הכחישו כל רגש של הפלייה עדתית והצביעו על העובדה שאמה של הבחורה היא ממוצא ספרדי.

★★★ "אתה חייב גיוס!"

בחופש הגדול של בתי-הספר קיבל הבחור מכתב משרד החינוך, בו נאמר לו כי הוא מפורט מעבודתו. הסיבה: "הפסקת להיות דתי". סיבה שנראתה לו מופקפקת, מאחר שביתי-הספר לא היה בית-ספר דתי, ומאחר שהוא עצמו לא התנהג כדתי משך כל שנות הוראתו.

הפיטורים הדאינו אותה. לאו דווקא בגלל אובדן הפרנסה, אלא מפני שהוא הוצב ל"איתו יישוב, במקום שירות צבאי. בהיותו בוגר ישיבה תורה ועבודה התם על חוזה עם משרד הבטחון, לפיו היה עליו ללמד ארבע שנים באותו מקום. והנה, בתום הישנה השלישית, פוטר באמתלה מגוחכת. קרובי אמרו לו: "אל תהיה טיפש. את זאת עשו ההורים שלה. הם לא רוצים שתתחתנו". קל היה לבחור להאמין בכך. שהרי אבי הצעירה הוא אישיות ציבורית ידועה בתל-אביב, בעל מעמד חברתי ופוליטי רם. יש לו קשרים עם שרים וחבריי-כנסת.

כעבור יומיים באה הפתעה שניה: הוא הוזמן להתייצב במשרד הבטחון. "אתה חייב שירות מלאו" הודיעו לו שם, "לא גמרת את ארבע השנים בבית-הספר!". הצעיר נזכר בכל איתן פעמים, שאבי נערתו היה אומר לו: "איך זה שבחור כמותך לא היה בצבא?".

★★★ "נירשם ברבנות"

אז באה הבשורה על ההריון. הבחור רה חששה בתחילה לנסוע להוריה ולגלות להם את מצבה. היא נשארה בדירת החבר, מאושרת ומצבבה. לבסוף אמר לה: "צריכים לעמוד בפני העובדות. אין טעם להתחמק. סעי להוריי, ספרי להם מה קרה. אני לא אבוא איתך, כדי לא לגרום למבוכה. בינם ראונו אבוא, נלך לרבנות ונירשם לנישואים".

שמותיהם אסורים לפרסום, על-פי החלטת בתי-המשפט.